

chiar de-acum o experiență vie de ceea ce va fi ultimul nostru destin, și în același timp arată acestei lumi destinată să treacă realitatea lumii nevăzute. În mijlocul întunericului secolului prezent, suntem chemați de a lăsa să se întrevadă lumina fără apus care este Cristos, steaua luminoasă a dimineții care în fiecare zi răsare în inimile noastre inundându-le de bucurie și de speranță. Este adeziunea la el, este credința care ne permite de a vedea evenimentele vieții noastre și a istoriei îndreptate spre gloria finală; și este de asemenea credința care ne dă tăria de a merge – cu Cristos – spre îndeplinirea voinții Tatălui chiar și când aceasta implică întunericul și suferința.

Fecioara Maria însăși – preafrumoasă pentru că a fost proiectată de orice contact cu urâciunea păcatului – a fost ridicată la cer și încoronată de glorie împreună cu Fiul său divin doar după ce a parcurs până la capăt itinerariul său de credință, după ce a împărțit pătimirea răscumpărătoare și a cooperat la nașterea Bisericii. Noi toți suntem chemați de a îndeplini același drum pentru a ajunge la contemplarea chipului lui Dumnezeu în strălucirea gloriei sale.

ANNA MARIA CĂNOPI OSB

TABOR

MISTERUL DE LUMINĂ

În inima verii privirea caută aproape instinctiv spațiile deschise a câmpiilor, vastele întinderi a mărilor și a lacurilor și în special vârfurile înalte ale munților. Omul simte nevoia vitală de a rupe cu monotonia vieții zilnice obișnuite, de a ieși din neliniștea orașelor foarte populate și, îndepărtându-se, să-și restabilească puterile fizice, să-și reechilibreze tensiunea nervoasă și, mai ales, să se reînnoiască și să se îmbogățească din punct de vedere spiritual contemplând frumusețile naturale.

Biserica, cu sărbătoarea *Schimbării la Față a Domnului*, celebrează într-un anumit fel Liturghia frumuseții contemplative, aproape o săptămână înaintea sărbătorii *Adormirii Maicii Domnului*, alt moment înalt de celebrare a frumuseții spirituale.

Isus de-abia a dat discipolilor săi prima veste a pătimirii spunându-le de asemenea cu claritate că condiția obligatorie de a-l urma este de a se renege pe sine și de a lua propria cruce (cf. Mt 16,24).

După șase zile, este Isus însuși care invită pe trei dintre discipolii săi de a sui cu el pe un munte "înalt". El era de obicei obișnuit să se retragă noaptea pe munte și acolo, în singurătate, să se reculegă în rugăciune, dar mereu singur.

De data aceasta, în schimb, admite și pe alții – și pe noi – în inimitatea vorbirii sale cu Tatăl. Gratuitatea unui dar și, în același timp, mare responsabilitate! A sui pe muntele Tabor înseamnă, într-adevăr, de a intra nu doar în misterul persoanei lui Isus schimbată în rugăciune, ci și de a se dispune de a participa la jertfa sa, pentru că rugăciunea lui Isus – ca și orice rugăciune creștină autentică – este înainte de toate adeziune fără condiție la voința Tatălui până la darul total de sine pentru mântuirea fraților.

Pe Tabor, deci, Isus se arată în strălucirea foarte candidă a frumuseții sale dumnezeiești: chipul său, hainele lui s-au schimbat, lăsând adică să se vadă frumusețea interioară. Cei trei apostoli prezenți la spectacolul neobișnuit sunt copeșiți și în același timp extaziați, așa încât să dorească de a rămâne acolo pentru totdeauna. Este Petru care lansează propunerea cu entuziasm: «Doamne, e bine că suntem aici! Dacă vrei, voi face aici trei colibe: una pentru tine, una pentru Moise și una pentru Ilie» (Mt 17, 4).

Putea să fie considerată de-adevăratalele culmea bucuriei îndestularea cu acea viziune fericită: se bucurau, într-adevăr, de ceea ce era cel dintâi rod a gloriei viitoare, o anticipare a Paradisului. Dar nu sosise încă "ceasul". Rămâna de îndeplinit o trecere foarte importantă care nu putea fi înlăturată:

trecerea prin Calvar. Era necesar de a bea înainte din potirul pătimirii pentru a culege un rod copt.

Tabor este un dar de lumină pentru a putea vedea "frumos" și pe Isus țintuit pe cruce: frumos în iubirea sa care s-a dăruit împingându-l de a se despuia de gloria sa divină.

Adevărata frumusețe – și pentru noi – este de a dori de a fi acolo unde este Domnul Isus, adică în voința Tatălui. Atunci, a urca pe Tabor sau pe Calvar este același lucru, este aceeași bucurie, este aceeași glorie.

În timp ce Petru – care ar fi vrut să oprească timpul pe loc în acea foarte curată lumină – încă vorbea «i-a învăluit un nor luminos și iată că un glas din nor spunea: Acesta este Fiul meu cel iubit în care este mulțumirea mea; ascultați del el!» (Lc 9,34-35; Mt 17,5). Acest "glas" care vine din cer revelă discipolilor trei aspecte a lui Isus: el este Fiul lui Dumnezeu, care a venit pe pământ pentru a redeschide calea care conduce la cer; este Slujitorul în care Tată își găsește mulțumirea pentru că își dăruiește viața pentru mântuirea noastră; este, în sfârșit, Profetul care trebuie să fie ascultat, adică urmat și imitat. De pe muntele Tabor, deci, drumul se reia și continuă pe alte căi abrupte care pot fi frecventate doar dacă se pun picioarele pe urmele lui Isus, dacă se merge așa cum a mers el, cu umilință și ascultare, făcând din viața proprie un dar Tatălui.

Dacă lumina de pe Tabor nu poate fi închisă în trei colibe, este totuși posibil de a o păzi în inimă, alimentand-o mereu cu rugăciunea și cu viața sacramentală, într-un mod special cu Euharistia. Această transfigurare interioară ne oferă deja